

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE—DOCTRINA—JURISPRUDENȚA—ECONOMIE POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMANĂ SUB CONDUCEREA D-ilor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVIOL, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. NEITAN
E. POLIZU-MIOȘUNEȘTI, G. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
SECRETAR DE REDACȚIE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

VESPASIAN V. PELLA. *Vagabondajul și Cerșetoria* (continuare)
Ef. Antonescu.—Scrisoare trimisă Direcției «Curierului Judiciar»
JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ.—*Trib. Ilfov, secția I. civ. cor.*—
Inchiriere — Prelungirea contractelor. — Sporul de chirie. — Contracte
în cu's de executare. (C. Constantinescu, Jean Feder și alții
cu Natalia Dr. Sculy)

Trib. Ilfov secția II com.—Cambio. — Garantare prin act separat
— Acțiune cambială contra girantului. — Aval. — Art. 279 și 296
c. com. (Adolf Sauer cu Frații Goldenberg și Banca Marmoroșch,
Blanc & C-rie).

Tribunalul Fălciu.—Divorț. — Procedura în materie de divorț. —
Primul termen. — Stabilirea motivelor de divorț — Art. 224 c. com.
(Soții E. și Maria Balaur).

VAGABONDAJUL ȘI CERȘETORIA

(observațiuni asupra legii din 4 Iulie 1921)

Urmare¹⁾

Opera Preventivă.

Precum vom vedea, opera preventivă n'a atras decât prea puțin pe autorii acestei legi. Ei n'au studiat problemele vagabondajului și cerșetoriei în toată întinderea lor, n'au căutat să-și dea seama de cauzele acestor delictive și nu s'au preocupat de mijloacele preventive, a căror importanță este totuși recunoscută în criminologie, deoarece prin ele se apără societatea de pericolul unor anumite infracțiuni, nemaî fiind nevoie a se recurge atât de des la arma energetică a represiei.

Cauzele vagabondajului, ținând seama de posibilitatea pe care o avem de a le înlătura, se pot împărți în trei mari categorii.

Avem mai întâi cauzele individuale, de ordin biologic, împotriva cărora este foarte greu să se reacționeze, deoarece ne găsim în fața unei repulsiuni instinctive, în fața unei imposibilități psiho-fizice a unor anumiți indivizi cari nu se pot supune cerințelor unei activități continue și metodice.

Avem pe urmă cauzele generale ale vagabondajului

cari sunt mai mult de ordin social și împotriva cărora de asemeni nu se poate reacționa cu atâta ușurință. Reacțiunea împotriva unor asemenea cauze presupune luarea unor anumite măsuri cari sunt mai presus de puterile unui singur legiuitor. Ele impun o înțelegere aproape perfectă între națiuni în vederea stabilirii normelor de recunoaștere a unei suveranități superioare, menită să găsească mijloacele de înlăturare a războaelor sau a altor sguđuiri sociale, sguđuiri cari printre multiplele lor efecte au și o înrăurire directă asupra criminalității în general, și a vagabondajului în special.

Astfel războiul, care transpune individul într'un mediu cu totul deosebit, care îl face să trăiască într'un veșnic sbucium, silindu-l de multe ori să-și părăsească căminul spre a răspunde îndatoririlor militare sau să apuce drumul pribegiei la apropierea dușmanului, în sfrâșit veșnica mișcare dintr'un loc într'altul, ne face să ne obișnuim cu o nouă viață, care nu se împacă cu noțiunile de ordine, liniște și stabilitate cari sunt la baza unei normale activități sociale.

Din această cauză, asemenea sguđuiri pe cari le suferă societățile, au o înrăurire puternică asupra cerșetoriei și vagabondajului. Statisticile din ultimul veac atât cât și relatările autorilor din veacurile trecute, ne dovedesc indetul această legătură de cauzalitate.

În afară însă de cauzele individuale împotriva cărora nu se pot lua măsuri preventive cari să producă rezultate satisfăcătoare, în afară de cauzele sociale ale vagabondajului cari sunt în legătură cu anumite sguđuiri sociale datorite războaelor și revoluțiunilor, și împotriva cărora de asemeni nu se pot lua măsuri preventive de către un singur legiuitor, mai există încă alte cauze ale vagabondajului și cerșetoriei, a căror înlăturare se poate obține cu mai multă ușurință.

S'a stabilit astfel o strânsă legătură de cauzalitate între unele cauze economice, vagabondaj și cerșetorie

1) V. Dreptul No. 33. a. c.

În urma crizelor de supraproducție, foarte mulți lucrători rămân fără de lucru, fiind nevoiți să meargă din loc în loc și să întindă uneori mâna spre a cerși. De asemenea, până în ultimii ani, din cauza regimului capitalist, cerșetoria sporea în chip simțitor. Soțiile și copiii lucrătorilor, erau nevoiți să recurgă adeseori la caritatea publică, salariul capului de familie fiind câteodată cu totul neindestulător spre a putea răspunde multiplelor necesități ale traiului.

Vagabondajul și cerșetoria mai sunt în legătură și cu exodul populației rurale spre centrele mari industriale sau comerciale. În toate țările s'a constatat că în faza de tranziție între perioada agricolă și perioada agricolă industrială, în momentul când o parte din populațiunea rurală, atrăsă de miragiul orașelor mari, lasă munca pământului spre a intra în fabrici sau ateliere, mulți din indivizii cari încercaseră să-și schimbe felul de viață, nu s'au putut adapta noului mediu în care au fost transpuși, neputându-se obișnui cu modul de muncă la care erau supuși. Din această cauză, ca niste desrădăcinați, unii din ei s'au întors de unde pleaseră, pe când alții au pornit-o pe calea pribegiei, sau au continuat să-și ducă existența recurgând la mila publicului.

Alți autori, dintre cari putem menționa mai ales pe Dubief, în aceeași ordine de idei susțin că acest vagabondaj s'ar datora și ușurinței mijloacelor de transport, invaziunii celor dela oraș la țară în timpul verei, cât și atracțiunii spre salariile mai ridicate din centrele mari.

O altă cauză a vagabondajului și cerșetoriei, este și situațiunea adeseori nenorocită în care se găsesc acei cari au rămas orfani în urma războiului și a căror soartă trebuie să atragă atențiunea tuturor conducătorilor de astăzi. De sigur că măsurile ce s'au luat până acum în ceea ce privește, constituiesc un bun început. Această problemă însă este departe de a fi soluționată în mod definitiv, deoarece rezolvirea ei presupune luarea în continuu a unor nenumărate măsuri menite să asigure viitorul moral al acestor copii, cari precum pot deveni cetățeni folositori în cazul când li se asigură situațiunea morală și materială, tot așa pot să ajungă periculoși deliciovenți, vagabonzi, sau cerșetori, dacă sunt lăsați să crească în voia soartei, dacă sunt lăsați fără de nici un sprijin în grea luptă pentru existență.

Starea actuală juridică a copiilor naturali, este de asemenea o cauză a vagabondajului și cerșetoriei. Sufferind pe nedrept greșelile părinților lor, fiind loviți de prohibițiunile codului nostru civil, care în general oprește cercetarea paternității, și care le crează astfel o situațiune cu totul defavorabilă din punct de vedere al drepturilor lor, — ei rămân adesea ori fără de nici-o apărare, trebuind uneori, dela cea mai

fragedă vârstă, să și asigure traiul. Or, vagabondajul, cerșetoria, prostituția și uneori chiar micile delictе, sunt consecințele fatale și de neflăturat ale acestei situațiuni nedrepte și jiguitoare.

Așa dar, de ce oare se mai stabilesc sancțiuni penale, de ce oare se mai iau măsuri de corecțiune și de protecțiune, dacă adevărata cauză a răului persistă, dacă legiuitorul nu caută să îmbrățișeze problema în toată întinderea ei.

Chestiunea vagabondajului este strâns legată și de problema alcoolismului. Acest viciu, în potriva căruia sunt binevenite ori și cât de multe măsuri legislative și administrative s'ar lua, este adeseaori cauza primă a dezordinei morale în care se găsesc anumiți indivizi, cari din cauza degenerării psiho-fiziologice, datorită alcoolului, pierd imboldul la muncă, se desobișnuiesc ou activitatea ordonată și continuă, ducându-și viața de azi pe mâine, prin multiple manopere, cerșind, hoinărind și dedându-se și la alte fapte mai imorale.

În sfârșit, după unii autori, situațiunea actuală a proletariatului industrial, este deasemeni o cauză a vagabondajului și cerșetoriei minorilor. Părinții stând toată ziua în fabrici sau ateliere, copiii sunt lipsiți de acea supraveghere continuă necesară dezvoltării lor morale. Ei cresc în voia soartei, pe străzi, venind în contact ou indivizi suspecți din punct de vedere moral, și astfel vagabondajul, cerșetoria și prostituția li așteaptă, ca să nu mai amintim și alte delictе mai grave spre cari acești minori pot fi atrași.

Ar fi să insistăm prea mult, dacă ar trebui să determinăm toate cauzele vagabondajului. Se impunea însă, ca aceste cauze să fi fost stabilite și studiate, și să se fi prezentat parlamentului o lege sau mai multe legi menite să combată acele cauze a căror înlăturare este posibilă. În sfârșit, ar fi trebuit să se rezolve și din punct de vedere preventiv problema vagabondajului, pe care actualul proiect n'a conceput-o decât numai din punct de vedere represiv și penitenciar.

O mai bună orientare a politicii economice, o revizuire a legilor actuale care în mod imperfect și uneori nedrept reglementează conflictele dintre muncă și capital, o cât mai perfectă legiuire în ceea ce privește asigurările în contra riscurilor șomajului, avându-se în vedere sistemele din St. Gall, din Colonia, din Gand, sau proiectul prezentat parlamentului englez de Lloyd Georges în 1911, — monopolizarea de către stat a alcoolului, imputinarea căroiumilor prin fixarea unui maximum de consumațiune, ținându-se sermă de reuini și de densitatea populațiunii, soluționarea în mod echitabil a problemei copiilor naturali, admitându-se cercetarea paternității și fixându-se noi dispozițiuni în legile civile privitoare la drepturile pa-

trimoniale ale acestor copii,—repreșiunea seducțiunii, propaganda împotriva concubinajului, organizarea unor cât mai multe grădini de copii în cari copiii lucrătorilor să fie în mod obligator și gratuit ținuți în timpul cât părinții lor sunt la lucru,—iată numai câteva din multiplele măsuri preventive la care trebuia să se recurgă în clipa când se încearcă rezolvirea delicatei și complexe probleme a vagabondajului și cerșetoriei.

Opera represivă.

Să lăsăm însă opera preventivă, a cărei necesitate constituie desigur o lacună regretabilă, și să vedem dacă cel puțin din punct de vedere represiv, legea actuală poate fi în afară de orice discuțiune.

Prin această lege se încearcă a se completa dispozițiunile codului nostru penal privitoare la vagabondaj, reprimându-se în acelaș timp cerșetoria, care până acum rămânea nepedepsită și luându-se câteva măsuri în vederea apărării minorilor.

În privința vagabondajului, din analiza diferitelor proiecte și legi străine, și a discuțiilor cari au avut loc în jurul acestor legi și proiecte, se pot desprinde două sisteme fundamentale cu totul opuse.

Primul sistem este reprezentat mai ales prin autorul francez Regnard, care în lucrarea sa destul de cunoscută „De la suppression des délits de vagabondage et de mendicité”, invocând principiul libertății individuale,—susține că vagabondajul și cerșetoria nu trebuiesc prin ele însuși pedepsite, de oarece ori cine este liber să trăiască așa cum crede de cuviință, atât timp cât nu tulbură ordinea socială și nu se atinge fără de o justă cauză de drepturile aproapelui său.

Dacă din punct de vedere al moralei sociale, oricine trebuie să muncească și să-și asigure traiul prin propriile sale mijloace, contribuind astfel la progresul general al societății, nu înseamnă însă să transpunem în domeniul legilor penale toate principiile moralei atât timp cât introducerea lor nu este de o absolută necesitate.

Ar trebui deci, după acest sistem, să nu pedepsim vagabondajul și cerșetoria, ci să ne mărginim la o simplă agravare a pedepsei în cazul când s'ar săvârși delict de către acei cari s'ar găsi în această stare.

Opus acestui sistem, este acel tradițional, al majorității penalistilor și oriminalistilor, cari consideră vagabondajul și cerșetoria ca stări periculoase pentru societate, stări cari prin ele însăși ar trebui socotite ca delict. Acest sistem nu este nou, el este acei îmbrățișat de toți legiuitorii din trecut și din prezent cari au reprimat și reprimă atât vagabondajul cât și cerșetaria.

Importante însă, pornind de la principiul represivității

acestor fapte, sunt distincțiunile stabilite de către congresul penitenciar din Paris în 1895, atât cât și de către subcomisiunea pentru prepararea anteproiectului de cod penal francez, care a însărcinat pe profesorul Léveillé cu redactarea unui proiect special pentru vagabondaj și cerșetorie și care în urma raportului său, a împărțit vagabonzii în trei mari categorii. Prima categorie este aceea a infirmilor, cari nu pot munci și împotriva cărora ar trebui luate anumite măsuri de protecțiune. A doua este cea a valizilor, vagabonzi involuntari, cari din anumite împrejurări independente de voința lor, nu pot munci, cum ar fi de pildă acei cari sunt nevoiți să cerșească în urma crizelor de supraproducție care lasă fără muncă o mulțime de lucrători aruncându-i în ghiarele mizeriei. Împotriva acestor indivizi nu se pot lua măsuri represive, de oarece ei sunt victimele situațiunii economice, a consecințelor dureroase la cari duce de multe ori capitalismul modern. Negăsind unde să muncească și trebuind totuși să-și asigure existența, ei sunt nevoiți să cerșească. Dacă există un vinovat, acela desigur nu este lucrătorul care nu găsește de muncă, ci societatea, care nu trebuie să-l pedepsească dar dimpotrivă să-l ajute.

Acest principiu superior este de o atât de mare importanță în cât revoluțiunea franceză l'a înscris în declarația drepturilor de la 1789 spunând atât de clar:

„Ajutoarele publice sunt îndatoriri sacre. Societatea are obligațiunea de a da subzistența cetățenilor necerșetoriei fie procurându-le mijloace de a munci, fie asigurând mijloace de existență celor ce nu pot să muncească.”

În sfârșit, a treia categorie este aceea a vagabonzilor și cerșetorilor din obicei. Represiunea acestora se impune, deoarece, după cum s'a spus, „ei formează acele elemente periculoase care cutreeră satele și orașele cerșind atunci când nu pot fura și aruncând astfel neliniștea și nesiguranța în sufletele cetățenilor”.

În acest din urmă caz, represiunea se impune.

Rămâne însă de văzut dacă din legea actuală reiese cu evidență această distincțiune fundamentală, și cari anume principii ar mai trebui introduse.

Din raportul prezentat senatului de către domnul profesor D. Alexandresco, se poate vedea că problema vagabondajului este soluționată din punct de vedere represiv atât în legea actuală cât și în anteproiectul de cod penal pe care îl elaborează, precum a spus, o comisiune de specialiști instituită la Ministerul de justiție. Raportorul legii la senat, a reprodus întregul fragment din anteproiectul de cod penal privitor la vagabondaj, susținând că ambele proiecte se completează, urmărind acelaș scop și pornind de la aceiași idee.

Dacă se poate crede că scopul și ideile celor două proiecte, sunt aceleași, nu se poate însă susține, după

o analiză mai serioasă, că ele se completează întotdeauna. După cum vom arăta, se întâmplă de multe ori ca să se contrazică, adoptând fiecare din ele, în unele chestiuni, principii cu totul deosebite.

Or, rămâne de văzut care din aceste două proiecte răspunde mai mult doleanțelor doctrinei penale.

De asemeni trebuie să recunoaștem că ar fi fost cel puțin de dorit ca în momentul când s'a știut de existența unui ante-proiect recent privitor la vagabondaj, acei cari l'au reprodus în raportul lor, să nu se fi mărginit numai la o simplă reproducere, ci să fi căutat a armoniza ambele proiecte, luând părțile bune din amândouă și prezentând parlamentului o lege cât se poate mai complectă și mai perfectă.

Susținem aceasta, deoarece, spre deosebire de autorii legii d n 4 Iulie 1921, cari în expunerea lor de motive consideră ca demn de remarcat în această chestiune numai proiectul deputatului francez Cruppi, care datează din 1899, ¹⁾ subcomisiunea pentru elaborarea anteproiectului de cod penal, în momentul când a redactat noile texte privitoare la vagabondaj, pare a nu se fi mărginit numai la acest proiect, ci a se fi inspirat și de alte proiecte cu mult mai recente. Ținând seamă de modul de redactare cât și de ideile dominante pe cari le găsim în aceste texte, autorii lor par fi avut în vedere dispozițiunile recente în materia vagabondajului, redactate de comisiunea parlamentară franceză care a lucrat din 1906 până 1910 sub preșidenția lui Dubief și care comisiune a ținut seamă nu numai de propunerea Cruppi ci și de propunerile Berry, Etienne, Flandin, Pomereu, Albert Lebrun, cât și de dezideratele Societății generale a închisorilor.

De sigur însă, că în dorința de a trece cât se poate de repede legea de față prin Senat, și de a o trece cu aceeași repeziune și prin Cameră, a făcut pe autorii ei să nesocotească proiectul elaborat de comisiunea legislativă.

Cu acest sistem vom ajunge, ca peste câteva luni, când va trece prin parlament și proiectul codului penal, să avem în aceiași chestiune dispozițiuni represive cari se contrazic.

Or, după cum vom vedea, proiectul comisiunii penale dela ministerul de justiție este cu mult superior legii de față, încât prin trecerea sa, va abroga cu siguranță dispozițiunile contrarii din legea actuală.

Iată deci o lege care abia trecută prin parlament, are totuși perspectiva de a fi în parte abrogată peste câteva luni.

Ar fi fost desigur de dorit ca acei cari au redactat legea actuală, să se fi mărginit pentru un moment

numai la soluționarea problemei din punct de vedere preventiv, sau să fi elaborat cel mult un proiect de lege, prin care să se instituiească stabilimente penitenciare, dar nici decum să creeze delictul de vagabondaj, care trebuie să-și găsească locul în codul penal și care prin reglementarea sa juridică trebuie să fie pus în concordanță cu principiile generale ale responsabilității penale cari sunt la baza întregii legiuri represive.

O așteptare de câteva luni sau o declinare de competență în cece privește partea represivă a problemei, ar fi fost bine venită. Cu acest sistem de a aborda probleme complicate și delicate, înainte de a le fi studiat, ajungem la reaua confecțiune a legilor.

Să facem însă, spre a dovedi aceasta, o scurtă analiză a unora din cele mai de seamă dispozițiuni pe cari le găsim în legea actuală.

În art. 1 se spune că vagabondajul și cerșetoria sunt interzise în tot cuprinsul țării, fiind considerate ca delict.

De la început legiuitorul este inconsecvent, deoarece din dispozițiunile posterioare, reese că nu în toate cazurile vagabondajul și cerșetoria sunt delict.

Dovadă ne-o dă faptul că împotriva minorilor sub 18 ani, cât și împotriva infirmilor și neputincioșilor, cari cerșec sau vagabondează, nu se iau măsuri represive ci numai măsuri de protecțiune și de asistență.

Iată deci că nu în toate cazurile vagabondajul și cerșetoria sunt delict.

Pe urmă, a spune „că vagabondajul și cerșetoria sunt interzise în tot cuprinsul țării“ este de prisos, deoarece dela sine se înțelege aceasta. Legea actuală numai în cazul când ar exista o dispozițiune expresă în sens contrar, ar putea fi aplicată numai în anumite regiuni ale țării.

Cunoașterea principiilor generale ale teritorialității legilor penale ar fi înlăturat desigur acest fragment din textul art. 1.

Toate aceste obiecțiuni par însă a fi fost ținute în seamă de către comisiunea legislativă, care în anteproiectul codului, penal, în noua redactare ce o dă art. 217 spune precis: «vagabondajul nu este delict decât în condițiunile următoare.....», înlăturând astfel contrazicerea cu dispozițiunile posterioare cari stabilesc cazurile când vagabondajul și cerșetoria nu atrag sancțiuni represive și deci când nu sunt delict.

În art. 2 se reproduce clasică definițiune dată de codul penal vagabondajului, adăugându-se și o dispozițiune privitoare la imposibilitatea în cari se găsesc de multe ori anumite persoane de a exercita o profesiune sau un meșteșug, dispozițiune care deși important ca principiu, nu este după credința noastră destul de precis redactată.

VESPASIAN V. PELLA

Profesor agregat de drept penal la

Universitatea din Iași

(Va urma)

1) Acest proiect deși menționat în expunerea de motive, după cum vom arăta cu ocaziunea discutării unor alte chestiuni, a fost citat iară a se cunoaște măcar idelle importante pe cari le conține.

O scrisoare a d-lui Eftimie Antonescu.

Primum din parteă d-lui Ef. Antonescu, consilier la Inalta Curte de casație, următoarea scrisoare prin care ne roagă a face loc în coloanele „Dreptului” scrisoarei trimisă de D-sa Direcțiunei «Curierului Judiciar».

Stimate Domnule Director,

Trimețând acum opt zile d-lui Director al «Curierului Judiciar», prin întemeietorul aceluia ziar, d-l Codreanu, o scrisoare, după care îmi îngădui a vă trimite o copie, fără a fi apărut în numărul prim al aceluia ziar, vă rog să binevoiti a dispune publicarea ei în ziarul «Dreptul» care și-a făcut o doctrină din obiectivitatea discuțiilor ce angajează în coloanele sale.

Primiți vă rog, Domnule Director, expresiunea mulțumirilor și salutărilor mele deosibite.

Eftimie Antonescu
Magistrat

D-lui Director al ziarului «Curierul Judiciar».

Domnule Director,

Deprins de atâta vreme cu nota obiectivă, senină și curată ce se degaja din articolele de fond apărute în ziarul al cărui proprietar sunteți, am fost viu și penibil impresionat de nota personală, veninoasă și chiar ranchinoasă a articolului «Problema judecătorească», ce și-a găsit adăpost în ziarul, prin're al cărui colaboratori figurez.

Discuțiunea oțioasă, dorința de răstălmăcire și de comentare cu vâdită amărăciune a unui discurs, pornit din cel mai frumos gând și din cel mai curat sentiment de îndreptare pentru magistratura noastră și-a găsit găzduire în ziarul Dv.

Prin aceasta, prezența mea printre colaboratorii lui este cu desăvârșire exclusă.

Nu voesc, de altă parte, d-le Director, ca făcând parte în acelaș timp dintre colaboratorii «Curierului Judiciar» și tot deodată dintre membrii «noi» ai «Casei de retragere»,—cum binevoește acelaș «Curier Judiciar» să numească Inalta Curte de Casație și Justiție,—să transmit activei colaborări a acestui ziar toate defectele inerente «Casei de retragere» cu care înțeleg a mă identifica și onora.

Veți bine voi, dar, D-le Director de a mă socoti «retras» atât din colaborarea cât și din abonamentul ziarului Dv.

Al. Dv.

EFTIMIE ANTONESCU

30 Oct. 1921, București.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

TRIBUNALUL ILFOV S. I. c. cor.

Audiența dela 11 Octombrie 1921

Președenția D-lui Sava Radovan, judecător

C. Constantinescu, Jean Feder și alții cu Natalia Dr. Sculi.

INCHIRIERE. — PRELUNGIREA CONTRACTELOR. — SPORUL LEGAL AL CHIRIILOR. — DACĂ SE APLICĂ ȘI CONTRACTELOR ÎN CURS DE EXECUTARE. — ART. 1, 6, 38 ȘI 40 DIN DECRETUL-LEGE 1420/920.

Sporul legal de chirie specificat de art. 6 din decretul-lege 1420 din 2 Aprilie 1920, nefiind corespunzătorul prelungirii contractului, ci al lipsei de libertate în fixarea chiriei și a schimbării economice, care este aceeași pentru toți proprietarii, este echitabil și logic ca să se aplice nu numai la contractele ce se prelungesc prin efectul legii ci și la contractele în curs de executare.

No. 719 bis.— Casată cartea de judecată cu No. 459/921 pronunțată de Comisia de Arbitri de pe lângă Judecătoria Oc. VI București dată în procesul dintre C. Constantinescu, Jean Feder și Creditul Imobiliar ca reclamânți și Natalia D-r. Sculi ca pârâtă.

Tribunalul,

Având în vedere recursul făcut de către C. Constantinescu, Jean Feder și Creditul Imobiliar, Societate Anonimă, prin petițiunea înreg. la No. 6592 din 15 Martie 1921, în contra cărței de judecată civilă No. 459/921, pronunțată de Comisiunea de Arbitri de pe lângă Judecătoria ocolului 6 București, în acțiunea intentată de numiții în contra D-nei Nathalia Dr. Sculy și prin care Comisiunea de arbitri a stabilit că proprietarii nu au drept la sporul legal, calculat la chiria din 26 Octombrie 1915, de cât de la expirarea contractului de locațiune, adică în speță de la 26 Octombrie 1921.

Având în vedere primul motiv de recurs:

„Violarea art. 1, 6 și 38 din decretul-lege No. 1420/920 și exces de putere”.

„Instanța de fond admite în parte acțiunea ce făcusem și prin care ceream să ni se admită un spor de chirie, susținând că potrivit art. 1, 6 din decretul-lege și 969 din cod. civ. nu s'ar aplica sporul de chirie la contractele în curs.

„Or, art. 969 din cod. civ. a fost abrogat implicit prin art. 38 din decretul-lege 1420/920 în ce privește închirierile pe tot timpul duratei aplicării măsurilor excepționale, iar art. 6 nu face nici o distincțiune între contractele în curs de executare și contractele prelunghi'e prin efectul legii, ci dispune care trebuie să fie chiria pe timpul duratei acestui decret, în mod general la toate contractele de închiriere.

„Voința legiuitorului se substituie voinței părților ; iar călcarea dispozițiilor legale constituie un delict.

„Trimiterea pe care art. 6, o face la art. 1, nu este privitoare la contracte, ci la imobile, iar acelaș text spune că sporturile se aplică la toate inchirierile, de oricine, sub orice formă și la orice date ar fi făcute.

«Deci, când instanța de fond, admite în parte acțiunea declarând că sporul este inadmisibil pe timpul cât contractul este în curs de executare, violează art. 6 din decret, interpretează greșit art. 6 și 1 din decret și comite astfel un exces de putere, iar aplicând în speță dispozițiile art. 969 c. civ. abrogat în ce privește inchirierile pe timpul duratei măsurilor excepționale, violează art. 38 din decretul-lege și comite un invederat exces de putere».

Având în vedere că cesțiunea de drept dedusă înaintea acestui Tribunal, prin recursul de față, este a se ști, dacă sporul specificat de art. 6, din decretul-lege 1420 din 2 Aprilie 1920, se aplică sau nu, la contractele în curs de executare.

Având în vedere că, Comisia de arbitri de pe lângă Judecătoria Ocolului 6 București, prin cartea de judecată mai sus menționată, decizând, că în timp ce contractele sunt în curs, nu se poate acorda vreun spor, motivează această soluțiune cu două argumente : Un argument de text, întrucât art. 6, când vorbește de spor, trimite la articolul 1, adică la contractele ce se prelungesc prin efectul legii ; un argument de logică juridică : legiuitorul a acordat un spor numai când contractele sunt prelunghite prin efectul legii, iar nu și al contractele în curs, de oarece numai la cele dintâi legea s'a substituit voinței părților, pe când la cele din urmă, voința părților este suverană în cursul cât durează contractul și spor legal nu are ce căuta.

Ambele argumente nu pot rezista unei critici serioase, căci dacă în art. 6 se vorbește de un spor de chirie, pentru imobilele prevăzute în art. 1, prin aceasta nu însemnează că sporul trebuie acordat numai contractelor ale căror termene expiră la Sf. Gheorghe 1920, sau acelor în curs de executare ; cu termen înainte de Sf. Gheorghe 1922, ci sporul legal trebuie acordat tuturor contractelor privitoare la imobilele arătate în art. 1, adică „la imobile rurale sau urbane afectate locuinței sau pentru orice altă destinațiune publică sau particulară„.

Examinând întreg decretul-lege 1420 și în special art. 1, 6, 7, 38 și 40, ne facem convingerea că sporul trebuie acordat și la contractele în curs.

Intr'adevăr, sporul legal nu este numai o consecință a prelungirii forțate a contractelor, dar și o urmare firească a fixării unei chirii maxime.

Legiuitorul, față cu schimbările economice pricinuite de marele război, prin legea autorizând luarea

de măsuri excepționale, art. 35 a stabilit că, nici o chirie a imobilelor urbane nu se poate spori, sub nici o formă, în tot timpul duratei războiului european actual și un an după încheierea păcei, peste aceea constatată la 26 Octombrie 1915, în contractele fie scrise, fie verbale, însă nu mai vechi de 1 Martie 1913, iar ori ce abatere de la această normă, constituie un delict.

Aceiași prohibițiune se întâlnește în decretule-legi din 6 Martie 1919 și 19 Noembrie 1919.

Prin decretul 1420 din 2 Aprilie 1920, art. 40, legiuitorul declară că, nu se aduce nici o atingere în aplicarea decretului-lege de față dispozițiilor art. 35, deci pentru toate contractele de închiriere, indiferent de prelungirea lor, se fixează o chirie maximă, aceea constatată la 26 Octombrie 1915.

Deci, chiar sub decretul-lege 1420 în vigoare, constituie o infracțiune pedepsibilă, dacă proprietarul încheind un contract de locațiune, fixează o chirie mai mare de cât aceea de la 26 Octombrie 1915.

Aceiaș preocupare a legiuitorului, ca chiria să fie cea din 1915, o vedem în art. 6, când prescrie în termeni generali : „Proprietarii sau locatarii, pot spori chiriile constatate la Sf. Dumitru 1915„, iar în art. 7, „Pentru imobilele, cari nu se găseau închiriate la 26 Octombrie 1915, sau cari vor fi închiriate pentru prima oară după această dată, ori după publicarea decretului-lege de față, chiria anuală se va fixa de Comisiunea arbitrală....„

Rezultă din coroborarea art. 6, 7 și 40 din decretul-lege 1420 și art. 35, legea autorizând luarea de măsuri excepționale, că proprietarii nu au fost liberi a stabili quantumul chiriei, ei nu au fost liberi nici atunci când imobilul nu a fost închiriat, căci în asemenea caz chiria se fixează de Comisia arbitrală.

Și dacă la contractele în curs, locatarii au fost siliți să respecte quantumul chiriei constatată la 26 Oct. 1915 ; dacă condițiunile economice survenite au îndreptățit pe legiuitor să acorde un spor de 40% la quantumul din 1915, este evident că de acest spor se poate prevala locatarii, fie că contractele sunt în curs, fie că ele se prelungesc, de oarece toți proprietarii sunt siliți să supoarte un preț de locațiune, pe care nu-l voesc (cazul prelungirii contractului), sau nu l'au determinat prin libera lor voință (cazul contractului în curs, dar încheiat în timpul prohibițiunii art. 35 legea măsurilor excepționale).

Că deci sporul legal nefiind corespunzătorul prelungirii contractului, ci al lipsei de libertate în fixarea chiriei și a schimbărei economice, care este aceeași pentru toți proprietarii, este echitabil și logic ca prin „imobilele prevăzute în art. 1„ să citim numai „imobilele rurale sau urbane, afectate locuinței sau pentru orice altă destinațiune publică sau particulară„.

căci numai la felul imobilelor se referă art. 6, iar nu la durata contractelor, așa că Comisiunea de arbitri, decizând altfel a violat art. 1, 6, 38, 40 din decretul-lege 1420 și urmează ca Tribunalul casând, să evoce fondul, judecând în prima și ultima instanță.

Pentru aceste motive redactate de d-l judecător I. N. Fintescu, casează etc.

Semnați: SaVa Radovan, I. N. Fintescu

TRIBUNALUL ILFOV S. II COM.

Audiența dela 19 Octombrie 1921

Președenția D-lui S. Rădulescu, judecător

Adolf Saurer cu Frații Goldemberg și Banca Marmorosch Blanc & C. AMBIE. — GARANTAREA EI PRIN ACT SEPARAT. — DACĂ EXISTĂ ACȚIUNEA CAMBIALĂ CONTRA GARANTULUI. — AVAL. — ART. 279 și 296 C. COM.

Pentru ca obligațiunile celor ce au garantat plata unei cambii să fie supuse regulilor cambiale, trebuie ca ele să rezulte din cambie; astfel că dacă cineva s'a obligat la garantarea plăței unei cambii printr'un act separat, această garanție este perfect valabilă, însă nu poate fi supusă acțiunii cambiale ci numai acțiunii comerciale obicinuite, deoarece dacă cel ce a garantat plata unei cambii ar fi voit și înțeles să se supue regulilor cambiale, nu ar fi dat garanția printr'un act separat ci ar fi întrebuintat forma „pentru aval” prescrisă de art. 296 c. com.

No. 7912. Admis incidentul ridicat de către Banca Marmorosch Blanc & Com. și prin consecință dejusă cererea făcută de către firma Adolf Saurer prin petiția înregistrată la No. 9896/1921 în potriva numelui băncii.

S'au ascultat D-l avocat Paximade din partea părții Banca Marmorosch Blanc & Com. în dezvoltarea incidentului tinzând la dijungerea cererii, d-l avocat N. Petrescu Comen din partea firmei reclamante în combaterea incidentului și d-l avocat Filderman din partea părților Frații Goldemberg.

Tribunalul

Asupra incidentului ridicat de către Banca Marmorosch, Blanc & Com. prin care cere să se dijungă din acțiunea de față cererea în ce privește condamnarea ei ca debitoare solidară pe baza scrisorii de garanție, cu data de 8 Septembrie 1919, pe motiv că chiar dacă această garanție ar fi valabilă și ar obliga-o, nu poate totuși să fie cercetată în această instanță sesizată cu judecarea unei acțiuni cambiale și pe baza regulilor comerciale edictate în materie cambială, deoarece garanția nu derivă din cambie ci dintr'un act separat.

Având în vedere că, față de incidentul ridicat de părât, chestiunea de drept oare urmează a fi rezolvată de tribunal este aceea de a se ști dacă beneficiarul cambiei poate avea acțiunea cambială în contra celor care au garantat plata ei printr'un act separat, iar nu prin cambie în condițiile și formele stabilite de lege.

Considerând că în drept este nediscutat principiul că în materie cambială nu poate exista un obligat cambiarmen care să nu fie semnat pe cambie.

Că atât girul cât și avalul care garantează plata cambiei trebuie scrise conform art. 279 și 296 c. com. pe cambie.

Că dacă în vechiul nostru cod comercial avalul se putea da și prin act separat, în noul cod comercial român ca și în codul italian nu s'a mai admis aceasta, tocmai fiind-o ar fi fost o contrazicere a principiului că obligațiunile cambiale trebuie să rezulte din cambie.

Considerând că de aci rezultă evident că legiuitorul a voit ca și obligațiunile celor ce au garantat plata unei cambii, pentru ai fi supuse regulilor din această materie, trebuie să rezulte tot din cambie.

Considerând că deci dacă cineva s'a obligat la garantarea plăței unei cambii printr'un act separat, această garanție este perfect valabilă însă nu poate fi supusă regulilor și rigorilor legii în ce privește acțiunea cambială, ci numai normelor obicinuite în materie comercială, deoarece dacă cel ce a garantat plata unei cambii ar fi voit și înțeles să se supue regulilor cambiale nu ar fi dat garanția printr'un act separat ci ar fi întrebuintat forma „pentru aval” prescrisă de art. 296 c. com.

Că astfel fiind, incidentul ridicat de Banca Marmorosch Blanc & C. ine are a fi admis și în consecință urmează a se dijunge acțiunea firmei reclamante Adolf. Saurer față de numita Bancă în contra căreia are rezervat dreptul de a intenta o acțiune comercială pe cale separată.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător S. Rădulescu, admite incidentul, etc.

Semnați: S. Rădulescu, M. Grădișteanu

TRIBUNALUL FALCIU

Audiența dela 31 Martie 1921

Președenția d-lui C. Dumitrescu, Președinte.

E. Balaur cu Mariu Balaur

DIVORT. — PROCEDURA ÎN MATERIE DE DIVORT. — PRIMUL TERMEN. — STABILIREA MOTIVELOR DE DIVORT. — ART. 224 C. CIV.

În materie de divorț, ne fiind ridicat dreptul soțului părât de a-se apăra, iar art. 224 c. civ. în cece privește modul administrării probelor în materie de divorț, vorbind în chip precis și expres numai de reclamant, prin aceasta se înțelege că soțul părât poate să beneficieze de dreptul de a combate acțiunea de divorț a soțului reclamant, potrivit rânduelilor dreptului comun, adică în orice stare s'ar găsi procesul iar nu numai la primul termen cum procedura divorțului pune această obligațiune pentru soțul reclamant.

Tribunalul

Având în vedere că E. Balaur pornind acțiune de divorț contra soției sale Maria, iar pentru astăzi procesul fiind la al treilea termen înaintea tribunalului s'au ascultat martorii propuși de reclamant la primul termen în dovedirea motivelor de divorț.

Având în vedere că tot astăzi soția pârâtă cerând și ea contra—dovadă cu martori la dovada administrată de reclamant, acesta s'a opus la admiterea cererii, susținând că pârâta ne propunând probe pentru combaterea motivelor de divorț la primul termen, cum prevede art. 224 c. c., ea este decăzută din acest drept, ne mai putând uza de el când procesul de divorț a ajuns la al treilea termen.

Considerând că urmează a examina dacă procedura specială în materie de divorț reglementând felul administrării probelor în această materie, modifică dreptul comun numai pentru soțul reclamant sau și pentru soțul pârât.

Că, în această privință, în vedere că procedura în materie de divorț este o lege specială, interpretarea dispozițiilor ei relativ la administrarea probelor urmează a se face printr'o argumentare întemeiată pe principiul că o lege specială derogă totdeauna la o lege generală în sensul că în concursul unei legislațiuni generale ou legislațiunea specială, aplicarea acesteia din urmă trebuie mărginită numai la dispozițiunea sa precisă și expresă, iar pentru oazul oând legea specială este insuficientă sau obscură, ea trebuie înlăturată și înlocuită cu dreptul comun, adică cu legea generală.

Considerând că codul civil prevăzând o procedură specială în materie de divorț, această procedură este de drept strict, adică că aplicarea ei urmează a fi mărginită numai la dispozițiunea sa expresă, neputându-se deci recurge în materie de divorț, la procedura dreptului comun de cât numai atunci când procedura în această materie ar fi obscură sau insuficientă în care caz ea trebuie completată cu dispozițiuni din procedura dreptului comun.

Considerând că art. 224 c. civ. specificând că reclamantul la primul termen înaintea tribunalului (expunerea de motive), va expune motivele cererii de divorț, înfățișând dovezile și spunând numele martorilor ce va propune, dispozițiunea sa este cu totul excepțională și privește numai pe soțul reclamant iar nu și pe soțul pârât.

Că așa fiind, în vedere că în materie de divorț nu este ridicat dreptul soțului de a se apăra (art. 226 c. civ.), iar art. 224 c. civ. în cece privește modul administrării probelor în dovedirea acțiuni de divorț vorbește în chip precis și expres numai de reclamant, prin aceasta se înțelege că soțul pârât poate să

beneficieze de dreptul de a combate acțiunea de despărțenie a soțului reclamant potrivit rânduelilor dreptului comun, adică în orice stare s'ar găsi procesul iar nu numai la primul termen cum procedura divorțului pune această obligațiune pentru soțul reclamant.

Considerând că regula dupe care procedura specială în materie de divorț relativă la administrarea probelor nu poate să privească și pe soțul pârât care ar voi să combată acțiunea soțului reclamant, ci în acest caz se aplică dreptul comun, se impune și pe baza unui argument a pari ratiōne.

Că, intrădevăr, dupe dreptul comun în regulă generală, reclamantul cel d'intăiu administrează probele pentru dovedirea acțiunii sale și numai după ce el și a dovedit acțiunea, propune și pârâtul probele legale pentru a combate pretențiã reclamantului.

Aceste principii admise de dreptul comun în materie de probe, își găsesc aplicațiunea lor prin rațiuni de analogie și în materie de divorț, în ambele ipoteze existând un astfel de raport în cât să necesite că principiile dreptului comun care reglementează felul administrării contra—probi ce s'ar invoca de soțul pârât, să completeze procedura divorțului. Potrivit acestor principii, soțul pârât nu poate fi obligat a propune probe pentru combaterea acțiunii soțului reclamant la expunerea de motive (primul termen) când reclamantul este dator după procedura divorțului a înfățișa dovezile sale de oarece, la primul termen, soțul reclamant nedovedindu-și încă acțiunea, soțul pârât nu este în măsură a ști dacă este nevoie a face vreo probă. Intrădevăr, ascultarea martorilor propuși de reclamant la primul termen, având loc la al treilea termen, iar discutarea tuturor probelor invocate de reclamant în dovedirea acțiunii de divorț făcându-se la al patrulea termen, numai la aceste termene poate deci soțul pârât să constate trebuința unei contra—probe cu care să combată dispozițiunile martorilor reclamantului ascultați la al treilea termen sau dovezile ce ar rezulta cu ocaziunea discutării în fond a acțiunii de divorț.

Că prin urmare, în specie, soția pârâtă cerând dovada contrarie pentru a combate acțiunea de divorț a soțului reclamant, conform principiilor de mai sus, cererea este întemeiată, cu toate că ea este făcută la al treilea termen al procedurii acțiunii de divorț și, deci, cată a fi admisă.

Pentru aceste motive, redactate de d-l Președinte, admite dovada cu martori.

Semnați C. Dumitrescu, E. Gheorghiu.